

Գևորգ Էյիշ

Անվերնագիր

Բարին լինե՛ր, չարը չգա՛ր...
Բայց թե լինես միայն մի բուռ,
Դու սի՛րտ լինես՝ չորս կողմը՝ քար,
Չարը՝ հզոր, իսկ դու՝ տկար,
Աղո՛թք անես, թե խաչհամբո՛ւյր,
Չարի ձեռքից պրծում չկա՛ր...

Եվ, դեռ «գաթեք թոնիրն ի կա՛խ»՝
Եվ, դեռ հարբա՛ծ՝ փեսա, աներ,
Մինչև մերիկն ասեր «հեյ վա՛խ»,
Փեսան գոմից բերդա՛ն հաներ,
Զուռնեն չոլում ընկած մնա՛ց,
Դափը՝ գլոր- գլոր գնա՛ց,
Ինչ հայո՛ց էր, դարձավ վայո՛ց,
Գիրկն ու ծոցը՝ գերեզմանոց,
Իսկ ով ողջ էր՝ սարերն ընկած,
Գերանդու տեղ բերդա՛ն գրկած,
Մեկ ապրելով, տաս մեռնելով,
Մեկ զարկելով, տաս զարկվելով,
Թողի՛ն Սասնա գմբուխտ սարեր,
Դավթի ջաղացն ու իր քարեր,
Եկա՛ն ռուսի հո՛ղը հասան,

Բայց, էստե՛ղ էլ կոիվ տեսան,-
Տեսան ավե՛ր ու կոտորա՛ծ,
Եվ ի՛նչ մնաց... մի Սաանաշեն,
Մի Բագմաբերդ ու Դավթաշեն,
Մի Կաթնաղբյուր ու Աղաքչի,
Մի բուռ Իրինդ ու Շղարշիկ
Եվ մի Աշնակ՝ չոլում կորա՛ծ...

Հեյ վա՛խ, Մշո սրտ՛ւն հողեր,-
Դե՛, քա՛ր մաղի, որ հո՛ղ դառնա.
Հեյ վա՛խ, Սասուն գուլա՛լ ջրեր,-
Դե՛, ձյո՛ւն հալի, որ ջո՛ւր դառնա,
Հե՛յ Աշնակա չոլ ու դեր՝
Աշնակն ինչպե՛ս Սասուն դառնա...